

LBRIS

We know
books

Gura Lunii

*Alte sfaturi pe care
nu le-a cerut nimeni*

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GURA LUNII

Alte sfaturi pe care nu le-a cerut nimeni /

Gura Lunii. — Snagov : Letras, 2022

ISBN 978-606-071-760-7

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-761-4

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Gura Lunii.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Ipostaze lirice ale absurdului cotidian	9
Cuvântul autorului	15

ZBUCIUM

Autoportret.....	18
Așa	19
Nevăzutul văzut	20
Bălărie pe hârtie	21
Urmă de vers	22
Țes oale din cuvinte	23
Lung efemer.....	24
De strajă	26
Iarnă de vers.....	27
Ars Non. Poetica.....	28
Focul creației.....	29
Ca și cum.....	30
Timp	31
Cimitirul „Buna Vestire”	32
Cină. De taină.....	33
Corida berbecului.....	34
Oameni.....	35
Inima lui Octombrie.....	36

Portret.....	37
Melc.....	38
Vrere.....	39
Ion.....	40
În gând.....	41

MISIUNEA

Bună, Ion!.....	44
Alt.....	45
Izbăvire.....	46
Memoriam de Eu.....	47
Care.....	49
De sine interviu.....	50
Ești.....	51
Dao.....	52
Dezgropat.....	54
Omule, să caști un ochi!.....	56
Scoală, Eu, din abureală!.....	57
Se poate!.....	59
Sfânt.....	61
Cucui.....	62
Origam.....	63
Păpușar.....	64
Hintergedanken.....	65
Pe pământ și-n cer.....	67
Duminică, Tu!.....	68

(Nepoezie).....	70
E on.....	71
Poftă de Azi.....	72
Umbrelă cu amor.....	73
Pac!.....	74
Candoare.....	75
Te-ai prins?.....	76
A iubi.....	77
Femeia ideală.....	78
Trapez.....	79
Vis.....	80
Rumen.....	81
Cândva.....	82
Viața în cadă.....	84
(I)real.....	85
Derbedeu.....	86
Lazăr.....	87
Muză, Tu.....	89
Ne Curat.....	90
Mărturisire.....	91
Pe cuvânt!.....	92
Sau du-te!.....	93
Tu să plămădești cunună!.....	94
Viciu sătul.....	95
Icar.....	97
Las.....	98

Da.....	99
Chior mai ești!.....	100
Moș Izmană.....	101
Om bun.....	102
Hai!.....	104
Ars.....	106

EPILOG

Muză.....	108
Abruptul rupt.....	109
Somn lin!.....	110
Nea Ilie.....	112
Menire.....	113
Copac.....	115
Fir.....	116
Atât.....	117
Cânt.....	118
Post.....	119
Aproape.....	120
Narativ.....	121
Spin.....	122
Alt(a).....	123
Crez.....	124
Alte sfaturi pe care nu le-a cerut nimeni.....	125

Ipostaze lirice ale absurdului cotidian

Elena Netcu

Dacă acest mod de discurs euristic se justifică prin nota autorului, atunci ar trebui să descoperim un personaj liric cu o poveste în trei ipostaze: de copil, adolescent și adult, numai că autoarea recurge la o pastişă, parodiind *fiindul omenesc*, privindu-l din interior. Această așezare în centrul ființei, zidindu-se ca un meșter Manole, creează un discurs bizar, un scenariu vizual și auditiv, într-un limbaj colocvial, cu exclamații frecvente, trezind uimire, cu rime jucăușe, spontane. Totul pare un monolog despre un eu contorsionat, neînțelegând și neștiind nimic despre lume.

Vocea lirică se reface pe sine în viziune ontică. Așadar, povestea despre sine se face din interior. Întrebarea pe care ne-o punem este dacă vom percepe acest interior în devenirea lui, așa cum ne sugerează autoarea. Există o stare de dinainte de naștere într-un neastâmpăr retoric. *Grăuntele*, în devenirea lui luminează, descoperă un absurd cotidian, întrucât întâmplările ființei refuză cunoașterea. De aceea multe poeme sunt construite prin negații, exclamații contradictorii, unele pline de uimire, altele pline de îndoială, dar totul dezvoltat de vocea supremă hemodiegetică de o sinceritate a simțirii dezarmantă, de o

Dacă știi să desenezi
Luna în culori mai multe,
hai la noapte să mă vezi!
De departe... un grăunte...
Nu-s un punct gri pe o coală!
Asta ți s-a spus la școală...
Sunt mai mare când te uiți
cu luneta printre dinți!
Umbrele ce sunt pe mine
nu sunt forme de feline!
Am, de fapt, o cicatrice.
E a mea. Și știe zice
despre mine o poveste
cu ce-a fost. Și nu mai este.

Așa

Pe la cinci ani
Luna stătea.
Prelinsă pe iarbă
și asculta.
Ceasuri întregi,
obraz lipit de Pământ...
Luna voia
s-audă ce-și spun oamenii de partea cealaltă.
Și se-ntreba
„Nu cumva... dorm? Așa-s de tăcuți?!”,
Și aștepta.
„S-or trezi ei! Acu'! Ia!”

.....
Acum nu.
Acum îi aud așa!

Pe fața nevăzută a Lunii...

Ești tu.

Suntem noi.

Și-uneori e gunoi.

Pe fața nevăzută a Lunii

e soare.

Noroi.

Și-alteori cad ploii.

Pe fața nevăzută a Lunii

e ceară.

E vânt.

Și-un om de pământ.

Pe fața văzută a Lunii...

E teatru.

E răs.

E rol descompus.

Bălărie pe hârtie

Poezie... poezie... am uitat ce am de spus!

Na! Cum pun eu gândul ăsta?

Vezi și tu ce scrie sus!

Dau cu pixul pe hârtie, nu zic nu,

dar uneori, când mă uit la bălărie...

jur că nu-țteleg ce scrie!

Ca să fie totuși bine,

mă mai uit din nou în mine:

Tu erai? Bată-te-ar focul! Gata, știu acum ce-ai zis!

Care pix? Și ce hârtie?

Vezi și tu ce scrie! Sus!

Asta-i doar o carte-n care
scriu tot eu,
o oarecare,
despre tot ce-i sfânt și doare,
despre tot ce simt!
Și care dintre voi
citi-va, oare?
Coarda sufletului cui
va vibra cu mâna-mi slabă
care stă de veghe veacuri
peste lumea asta dragă?
Ochii cui vor prinde viață
răsfoind în a mea venă
epilog, cuprins, prefață...?
Îmi aștern fruntea pe pernă
și te-aștept să vii!
Sunt gata!
Ia din mine ce mai am!
Versuri, slovă și descânt,
să mă știi precum eram
Și să mă citești în gând!

Țes oale din cuvinte

Cum un joc poetic bun
lasă ochiul în uimire,
mă înclin. Și plec la drum
să mă-ntorc, iar, în gândire.
Multe-ar fi de tors, dar treaba
unui ochi de artă bun
e să pună în cuvinte
tot ce eu nu pot să-ți spun!
Așadar... m-apuc să torc!
Ia! Fir lung... Și-mi dă de știre,
tot sucindu-se pe loc,
când să trec în adormire!
Și când ițele se dreg
în maramă de fătucă,
știu că-i vremea, dar, să plec
să mă plimb din nou... nălucă...
M-oi întoarce, tot pe fire,
deși pare c-am dormit,
când mă cheamă în simțire:
—Ia te uită, m-am trezit!
Iar marama ce-a rămas
după orice drum în parte,
ți-o ofer, în urmă ceas,
să îți țină loc de fapte!

Din adâncul rațiunii
m-a lovit o întrebare...
Nu-i răspund decât în glumă,
căci se face că o doare.
Dar de dragul ficțiunii,
se preface iar în humă
și se-așterne sfidătoare
peste notele din strună.
Mă privește cu ochi mari,
fluturând pasiv din gene,
eu sperând să treacă ani,
până s-o aud cum geme!
—Dar te-aud, nu-ți face griji,
deși te ignor cu teamă,
cum urci scara pe furiș. Recunosc,
te văd în vamă!
Însă iarăși te ignor,
cu ai tăi ochi mari, în umbră.
Nu urca, căci eu cobor
să te scutur, fată sumbră!
Te transform din întrebare
în enunț cu înțeleș,
deși presimțeam din zare

că răspunsu-mi n-are sens...
Mă întrebi a mia oară
dacă știu să urc acum
și-ți răspund așa-ntr-o doară:
—Eu cobor, îmi văd de drum!
Mai vorbim iar, peste ani,
să mă mai întrebi o dată,
dar acum... să taci, pe bani,
fată sumbră, gură spartă!
—Nu poți cumpăra tăcerea!
îmi răspunzi cu nonșalanță,
dar moneda-mi îmi vrea vrerea
și-am să pot! Te leg de clanță!
Și-am să vin în capul scării
să trec pragul când sunt gata!
Pân-atunci... să taci, mai bine,
fată sumbră, gură spartă!